

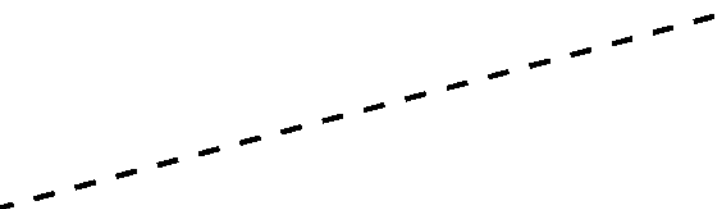
Жінка на кораблі

Не міряй мене, не звіряй, не суди.
І нікого не слухай. Довірся.
Я перший, хто скаже, що ми допливли,
Я горлатиму голосно: «Земле, з'явися!»
Я підмовлю сирен, щоб співали тобі колискові,
І останні два фунти свинини на срібний перстеник
Змінюю у чорта морського.
Що я бачу навкруг, лише хвилі — не ті, що за бортом,
А сукня твоя і волосся.
Ти пройшла біля мене,
Чи тільки здалося.
Не мовчи, відгукнись, моя мила, хоча б озирнися.
Ти солоня вода, я, безтямний, досхочу напився.
Що тепер?
Мені зле, я не вірю, що сонце зійде.
Ні, подивись, таки сходить.
Кожен промінь, мов голкою, золотом шиє вітрила.
Я любитиму стиха й про себе назву
Твоїм іменем кожну з Америк, які ми відкрили.

Скільки б не минуло років на березі,
В морі немає смутку
За жодним з живих чи спочилих.
Замало місця, щоб наповнювати його зайвим.
Концентрат любові — корисна штука,
Шелесткі спогади, висушені сонцем,
Колекція панцирів, мушель і камінців
Не більше коробки з-під білого перцю з Гавани.
Хоча...

Була одна, що її ніяк не міг забути.
Йшла за мною невідворотним пасатом,
Як слова з дурнуватої пісні про Хосе-моряка.
Тільки три доби на вахті поспіль
Могли зробити її для мене далекою й тихою.
Коли йшов спати, ледь тримаючись за переборку,
Радів, що її нарешті немає.
А вранці Робер і Хамід сказали,
Що я співав уві сні.

* * *

Як справи у того, хто вірити вірить,
Хто править між хвиль
І не бачить зірок.
Коли кораблі відлітають у вирій,
Як чується той, хто зійшов на місток.
Що думає перший, хто бурю вестиме,
Й останній, кому вона вирве із рук
День смерті, народження... може, хрестини,
І встромить у груди посріблений крюк.
Що знатиме жінка на березі часу.
Складатиме пісню з солоних хвилин?
Нічого не зна. Підмітає терасу.
Збирає і сушить під дахом полин.

Риби на дні винаходять вогонь і викрешують іскри зелені,
Плавають колами, дивних співають пісень,
Поночі линуть на берег, виносять тарелі
Повні перлин і підходять до людських осель,
Щоб обміняти коштовні зернята на теплі колиски,
Черстві скоринки і справжній пекучий вогонь,
Що розбивається на золоті й помаранчеві бризки,
Тане й зникає між стиснутих міцно долонь.
Риби відходять у воду й несуть із собою
Місяць розбухлий, як мокра хлібина, у теплий прибій.
Так має бути довіку, до краю, без збоїв, для того
Щоб дарував я щоранку перлове намисто коханій своїй.